

Har vi **HELE BIBELEN?**

Bibelen består av 66 inspirerte bøker. Men noen bibler har syv bøker til som kalles "Apokryfene". Ble disse tilføyede bøkene inspirert av Gud? Har Bibelen hatt bøker som nå er gått tapt?

Jesus gav et løfte som er gjengitt tre ganger: "Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ingeniende forgå" (Matt. 24:35; Mark. 13:31; Luk. 21:33).

Holdt Jesus sitt løfte? Er HELE Bibelen blitt bevart for oss idag? Eller har Jesus feilet?

Peter ble inspirert til å erklære: "Herrens ord blir *evinnelig*" (1. Pet. 1:25).

Her er guddommelige, ubrytelige løfter! Den Gud som ikke kan feile, har lovet at hans Ord ikke skulle forgå. Men hvordan vet vi *hvilke bøker* som utgjør hans Ord?

Hvem har DEN ENDELIGE AUTORITET til å bestemme hvilke bøker som er Guds inspirerte Ord, og til å bevare disse bøkene? Har Gud overlatt til hvert enkelt individ (eller til et bestemt kirkesamfunn) til selv å avgjøre hvilke bøker det mener er "Guds inspirerte Ord"?

Ytterligere bøker?

En religiøs gruppe gjør i sin litteratur krav på at Bibelen er "deres bok". De påstår at de alene har rett til å beslutte hvilke bøker som hører med, både i Det gamle og Det nye testamente, og at de alene er blitt brukt til å bevare Bibelen.

De vedkjenner åpent at det utelukkende er ved *deres* autoritet at apokryfene — syv ytterligere bøker og deler av to andre — er blitt lagt til Det gamle testamente og også har

forekommet i utgavene til andre kirkesamfunn.

Er noen bekjennende kristen menighet Jesu redskap til å beslutte hvilke bøker som er inspirert, og hvilke som ikke er det? Gav Gud mennesker autoritet til å ta denne bindende beslutningen på den kristne verdens vegne?

Er disse tilføyede bøkene *virkelig* inspirerte? Anerkjente Jesus og apostlene dem på noe tidspunkt — siterte de fra dem? *Godkjente* de dem noensinne?

I noen bibeloversettelser vil du finne syv bøker med følgende titler: "Tobias' bok", "Judits bok", "Visdommens bok", "Jesu Siraks Sønnens visdom", "Baruks bok", "Makkabeernes første bok" og "Makkabeernes annen bok". Foruten disse syv bøkene er det lagt til 91 vers ved slutten av Esters bok. Innskutt i midten av 3. kapitel av Daniels bok er "Asarjas bønn" og "De tre menns sang", og i slutten av Daniels bok står et 13. kapitel kalt "Susannas historie" og et 14. kalt "Bel og dragen i Babylon"! Dessuten forekommer "Judakongen Manasses bønn".

I tidlige utgaver av enkelte bibler forekommer også andre apokryfe bøker.

Er Bibelen ufullstendig uten disse tilføyelsene?

Eller er de urettmessige tilføyelser, som er satt der av mennesker uten noen guddommelig autoritet?

Hvorfor kalt "apokryfe"?

Hvorfor kalles disse tilleggsbøkene "apokryfiske"? Hva betyr ordet *apó-*

kryfos? Det er et gresk ord som betyr "skjult", "av hemmelig opprinnelse". Disse bøkene hadde med andre ord en *skjult* begynnelse, en *hemmelig opprinnelse* — ikke fra først av gitt åpent til samfunnet. De var *mysteriebøker*!

Men disse syv tilføyede bøker og fem andre kapitler og seksjoner er faktisk *bare noen få* av mange hundre fabelbøker som vanligvis kalles "apokryfiske skrifter". Det fantes dusinvis av gamle, apokryfe eller tvilsomme "evangelier", "apostelgjerninger", "epistler", og "apokalypser" eller "åpenbaringer". De innbefattet slike titler som "Egypterevangeliet", "Evangeliet om Marias fødsel", "Peters gjerninger" og "Jomfruens apokalypse (åpenbaring)".

Mellom år 200 f.Kr. og 100 e.Kr. dukket det opp tallrike apokryfe verker også blant essener-jødene, så som "Mose himmelfart", "Jesajas himmelfart", "Tredje" og "Fjerde Esras bok", "De tolv patriarkers testamente", "Abrahams testamente" og "Enoks bok", og mange år senere kom enda en forfalskning, "Jasers (eller Den rettskafnes) bok".

Mange av disse verkene er så fantastiske — så helt klart falsknerier — at de aldri er blitt anerkjent hverken av jøder, katolikker eller protestanter. De fleste er bedragerier som med hensikt er skrevet i berømte menns navn for å lure en eller annen *mystisk*, hemmelig lære inn på menigheten. Legg merke til at de syv tilleggsbøkene som finnes i enkelte utgaver, er tillagt Salomo, Baruk og

Jeremias, og at de tilføyede kapitlene er tillagt Ester og Daniel og Sadrak, Mesak og Abed-Nego. Ble disse tilføyelsene virkelig skrevet av disse personene? Eller er de falsknerier — ren svindel?

Falske skrifter er profetert

Paulus advarte tessalonikerne "... at I ikke så snart må la eder drive fra vett og sans eller la eder skremme, hverken ved noen ånd eller ved noen tale eller ved noe brev, likesom de skulle være fra oss . . . La ingen dåre eder på noen måte!" (2. Tess. 2:2-3.) Legg merke til det! Få måneder etter at Paulus hadde besøkt Tessalonika, forsøkte falske lærere å bedra de kristne ved å skrive falske brev i apostelen Paulus' navn. Er det noe merkelig at hele verden på det tidspunkt ble oversvømmet med falske, apokryfe, pseudo-bibelske verker?

Slå nå opp på Jeremias 23 og se hva som også var profetert å skulle skje i gammeltestamentlig tid. Begynn med vers 32: "Se, jeg kommer over dem som bærer frem løgnaktige drømmer, sier Herren, og som forteller dem og fører mitt folk vill med sine løgner . . . jeg har ikke sendt dem og ikke gitt dem befaling, og noe gagn gjør de ikke dette folk, sier Herren."

Legg merke til versene 25 og 26 i '78-oversettelsen: "Jeg har hørt hva de sier, de profetene som spør løgn i mitt navn. "Jeg har drømt, jeg har drømt," sier de. Hvor lenge skal de tenke slik, disse profetene som spør løgn og forkynner sine svikefulle påfunn?"

Forstå dette! Det var profetert å bli strømmet av falske syner og drømmer, og falske profetier til å forføre folk. Skjønt disse falske skrifter kom "i Herrens navn", var de ikke fra Herren. De fleste er forsvunnet, blitt borte. Men noen få eksisterer fortsatt.

Midt i denne strømmen av falske bedrageriske skrifter må vi spørre: Til hvem ga Gud autoritet til *for alle tider* å bestemme hvilke bøker som var Bibelens inspirerte bøker og som skulle bevares? Var det overlatt til den enkelte eller til et eller annet kirkesamfunn?

"Til jøden"

Legg merke til Paulus' inspirerte

svar fra Romerbrevet 3:1-2: "Hva fortrinn har da jøden? eller hva gagn er det i omskjærelsen? Meget i alle måter; først og fremst det at Guds Ord ble *dem* betrodd."

Til hvem var ordet — Guds inspirerte Ord, Bibelen — blitt betrodd i gammeltestamentlig tid? Var det til et kirkesamfunn? Eller var det overlatt til enkeltindivider? Nei! Det var gitt til jødene. Det var betrodd i deres varetekt!

Se nå på Apg. 7:37-38: "Han er den Moses som sa til Israels barn: En profet, likesom meg, skal Gud oppreise eder av eders brødre [ham skal I høre]. Han [Moses] er den som i menigheten i ørkenen var med den engel [eller budbringer — Herren Jesus Kristus] som talte til ham [Moses] på Sinai, berg, og med våre fedre, han [eller rettene de] som mottok *levende ord for å gi oss dem*." Det gamle testamentes Ord ble gitt til menigheten i ørkenen — Det gamle testamentes menighet. De ble ikke overlatt til den enkelte.

Skjønt de ble overdratt til menigheten i gammeltestamentlig tid, ble de gitt til — bevart for — oss i de siste dager. Peter ble inspirert til å skrive at til profetene ble det "åpenbart at de ikke tjente seg selv, men oss, med dette som nå er blitt kunn gjort ved dem som har forkynt eder evangeliet . . ." (1. Pet. 1:12). Gud inspirerte sine profeter til å gi sitt budskap til den gammeltestamentlige menighet. Gud innførte sin styreform i denne menigheten. Denne menigheten fikk ansvaret, gitt av Gud, for å bevare hans Ord *til alle tider!*

Her er Jesu eget vitnesbyrd om hvem som hadde autoritet i denne menigheten: "Da talte Jesus til folket og til sine disipler og sa: *På Mose stol sitter de skriftlærde og fariseerne*. Derfor skal I gjøre og holde *alt det de byr eder; men etter deres gjerninger skal I ikke gjøre*. For de sier det, men de gjør det ikke" (Matt. 23:1-3). Gud innstiftet sin styreform i sin menighet, den gammeltestamentlige menighet, ved Moses. På Jesu tid satt *de skriftlærde og fariseerne* på Mose stol, med hans autoritet.

Og hva var de skriftlærdes plikt? Å bevare Guds Ord, å skrive det av og kopiere det fra generasjon til generasjon. Fariseerne hadde ansvar for den stadige opplesning av Skriftene i synagogene.

Disse ledernes sinnelag var kanskje ikke det rette, *men Jesus sa de hadde autoriteten*. På tross av hvordan de var, ble de brukt av Gud til å bevare hans Ord.

Igen anerkjente Jesus fullstendig deres autoritet da han i Matteus 5:18 sa: "For sannelig sier jeg eder: Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel forgå av loven før det er skjedd alt sammen." Han erklærte det på ny i Lukas 16:17: "Men det vil lettere skje at himmel og jord forgår enn at en tøddel av loven faller bort" (*Studiebibelen*). Jødene bevarte hver eneste bokstav av Guds Ord. Ikke én manglet, sa Jesus. Og hvis ikke en eneste bokstav var borte, da manglet opplagt ikke en eneste bok!

Men *hvor* var autoritetens sentrum i den jødiske verden? Var de jødiske skriftlærde i Egypt eller Babylon eller Rom den øverste autoritet? Hvor var hovedkvarteret som den gammeltestamentlige menighet så hen til?

Hovedkvarteret var i Jerusalem

Alle kirker har sitt hovedkvarter. I den gammeltestamentlige menighet ordinerte Gud at hans styre skulle skje fra hovedkvarteret: "Når en sak er deg for vanskelig å dømme i, enten det gjelder . . . noen sak *som der tvistes om* i dine byer [det kunne innbefatte tvist om hvilke bøker som utgjorde Bibelens inspirerte bøker], da skal du gjøre deg rede og dra opp *til det sted Herren din Gud utvelger*. Og du skal gå til de levittiske prestere og til den som er dommer på den tid, og spørre deg for hos dem, og de skal si deg hva rett er. Og du skal gjøre etter det de sier deg på det sted Herren utvelger; og du skal *i alle stykker akte på å gjøre som de lærer deg*" (5. Mos. 17:8-10).

Hovedkvarteret var det stedet Gud utvalgte. Hvor var det? Slå opp på Salme 78:67-68: "Og han [Herren] forkastet Josefs telt og utvalgte ikke Efra'ims stamme, men han utvalgte Juda stamme, Sions berg som han elsket."

Selv om Gud gav sin åpenbaring til hele den gammeltestamentlige menighet — til alle Israels stammer — så valgte han ut Juda stamme — jødene! — blant alle stammene. Det var derfor Paulus i Rom. 3 sa at det var *til jødene* — Judas hus — og ikke til de andre

stammene — Israels hus — at Guds åpenbaring var blitt overdratt.

Men hvor var hovedkvarteret for Juda stamme? Vers 68 i Salme 78 erklærer: “Sions berg” — hvor Jerusalem ligger. På den tid da nasjonen Israel skilte seg fra Juda stamme, leser vi i 1. Kong. 11:13 at: “Dog vil jeg ikke rive hele riket fra ham; én stamme vil jeg gi din [dvs. Salomos] sønn for min tjener Davids skyld og for JERUSALEMS skyld, som jeg har utvalgt.”

Nå har vi den rette menigheten: Det gamle testaments menighet; den rette stammen: Juda, jødene; det rette sted: Jerusalem; de rette lederne: de skriftlærde og fariseerne. Det er til disse vi må se for å finne den autoritet som bestemmer hvilke bøker som hører hjemme i “Det gamle testamente”. Her var det eneste sted på jorden hvor Gud i sin styrelse besluttet å la sitt Ord, Det gamle testamente, bli bevart. Var apokryfene blant de Skrifter som ble bevart av de skriftlærde i Jerusalem?

Hvilke bøker bevart?

Jesus anerkjente de skriftlærdes og fariseernes autoritet. Faktisk hadde Jesus, før han kom til jorden, satt de skriftlærde og fariseerne til å sitte på Mose stol og til å være de som skulle bevare Guds Ord. Jesus er “Herren” i Det gamle testamente hvis regjerings administrasjon de skriftlærde og fariseerne ble befalt å utøve. Legg nå merke til hvilke skrifter det var som hadde Jesu anerkjennelse for å ha offisiell godkjennelse fra hans kirke. Slå opp i Lukas 24:44-45:

“Og han [Jesus] sa til dem [discipulene]: Dette er mine ord som jeg talte til eder mens jeg ennå var hos eder, at alt det måtte oppfylles som er skrevet I MOSE LOV OG PROFETENE OG SALMENE om meg. Da opplot han deres forstand, så de kunne forstå skriftene.” I følge denne uttalelsen fra Jesus, delte jødene med rette skriftene opp i “Loven, Profetene og Salmene”. Denne tredelingen har jødene bevart uendret til denne dag. “Loven” består av de fem første bøkene i Bibelen, 1. til 5. Mosebok. “Profetene” består av Josva, Dommerne, 1. og 2. Samuelsbok og 1. og 2. Kongebok (de tidlige profetene) og Jesaja, Jeremias, Esekiel og de tolv mindre profetene (de senere profetene). Og den tredje hoveddelen av Det hebraiske

gamle testamente, som kalles “Salmene” fordi Salmenes bok utgjør første avsnitt av denne delen, inneholder Salmene, Ordspråkene, Job, så de fem små bøkene: Salomos høysang, Rut, Klagesangene, Forkynneren (eller Predikeren) og Ester, fulgt av Daniel, Esra, Nehemias og, som en siste oppsummering av hele Det gamle testamente: 1. og 2. Krønikebok!

Legg merke til at disse bøkene som er bevart av jødene, er nøyaktig de samme som du finner i den norske bibelen og de fleste andre av dagens protestantiske bibler (forandringen av rekkefølgen i Det gamle testaments bøker er kommet som et resultat av senere innflytelse fra den latinske Vulgata-bibelen på de protestantiske oversetterne). *Apokryfene var aldri en del av de inspirerte bøkene i Bibelen som utgjør vårt Gamle testamente!*

Her er således absolutt bevis på at Jesus anerkjente autoriteten bak nøyaktig det samme antall bøker som vi har i vårt Gamle testamente idag. Det er bare 39 inspirerte bøker som tilsammen utgjør Det gamle testamente. Vi har idag Det gamle testamente KOMPLETT.

Vi har dermed vist at de syv apokryfiske bøkene som er tilføyd, er falske. De var aldri en del av Det gamle testamente som jødene bevarte. De apokryfe skriftene — de fleste av dem forfalskninger — er absolutt

uinspirerte. Enkelte, som Makka-beernes første og annen bok, er relativt nøyaktig historie, skjønt selv de motsier hverandre på visse punkter.

På Jesu tid var disse 39 enkeltbøkene i Det gamle testamente ofte samlet på 22 bokruller, slik vi kan lese hos Josefus: “For vi [jødene] har ikke en utallig mengde bøker blant oss, som er innbyrdes uenige og motsier hverandre, men bare 22 bøker som inneholder beretningene om alle forgangne tider, og som med rette blir trodd å være guddommelige” (Flavius Josefus: *Anti Apion, bok 1, seksjon 8*).

Apokryfene er aldri sitert i Skriften

Noen påstår med urette at apostlene siterte fra apokryfene eller at de henviste til dem som autoritative. Den påstanden er ikke sann. Apokryfene ble ved svindel av mennesker føyet til Det gamle testaments inspirerte bøker 700 år etter at de tre delene av Det gamle testamente autoritativt var avsluttet. Tenk på det! De ble falskelig tilføyd, og det ikke før 400 år etter Jesu kristi fødsel.

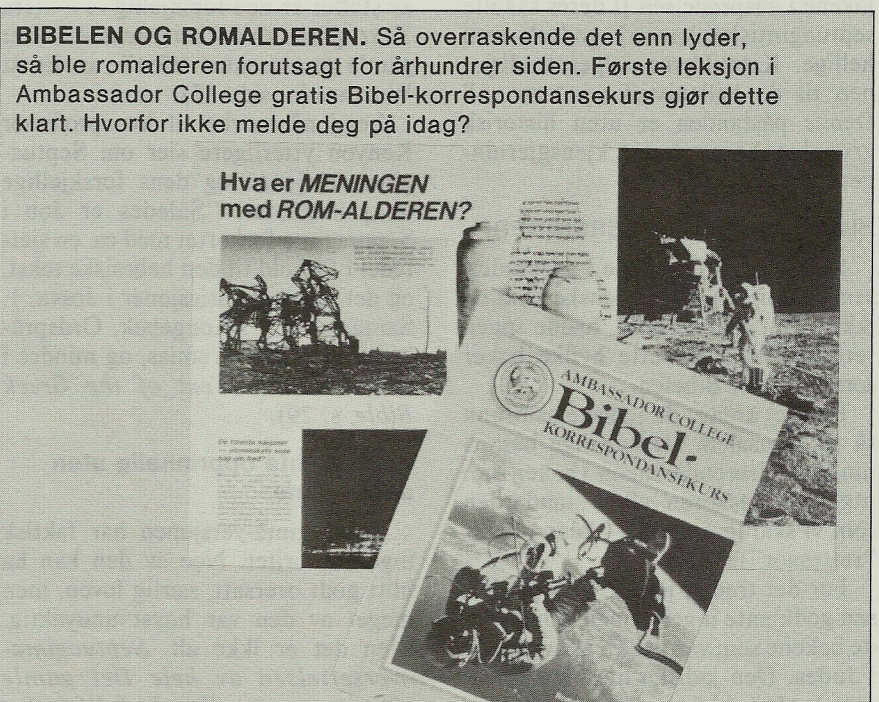
Men hva med påstanden om at apostlene siterte fra en gresk oversettelse av Det gamle testamente hvor apokryfene var med?

Her er Paulus’ eget svar:

Paulus trodde ikke “. . . noe annet enn hva profetene og Moses har sagt

BIBELN OG ROMALDEREN. Så overraskende det enn lyder, så ble romalderen forutsagt for århundrer siden. Første leksjon i Ambassador College gratis Bibel-korrespondansekurs gjør dette klart. Hvorfor ikke melde deg på idag?

Hva er MENINGEN med ROM-ALDEREN?

skulle skje” (Apg. 26:22). Han godtok “alt det som er skrevet i *loven* og i *profetene*” — Det gamle testamente! (Apg. 24:14.) Paulus sa ikke at han trodde på *loven, profetene og apokryfene*.

Apokryfene ble skrevet mellom Esras og de inspirerte profetenes tid og Kristi tid, i en tid da Gud hadde holdt opp å sende sine profeter. Enstemmige vitnesbyrd, som er alment akseptert, går ut på at den siste av Det gamle testamentes profeter levde i Nehemias’ dager.

Apokryfene har ingen guddommelig autoritet bak seg. De kom ikke fra Gud. På tallrike steder *motsier* de på det sterkeste Guds inspirerte Ord. De innfører hedenske fabler og overtro.

Apokryfene oppstod i hemmelighet blant essener-jøder som hadde tatt opp mange skikker fra hedningene rundt seg.

La oss legge merke til forordet av Schuemacher i den sensurerte katolske bibel, utgitt av Douay Bible House i New York. Dette dristige forordet erklærer: “De adspredte gresktalende jødene, særlig i Egypt, anerkjente bøker som hellige som jødene i Palestina i tidens løp tvilte på og i etter-kristen tid forkastet som bøker av ikke-guddommelig karakter. Protestantene følger Palestina-jødernes tradisjon [den såkalte jødiske kanon eller rettesnor] og avskrev en rekke bøker som de hellenistiske jøkene i adspredelsen [i deres såkalte septuagintiske kanon] godtok som hellige. Katolikkene følger tradisjonen til de hellenistiske jødene...” Denne påstanden er uten historisk grunnlag. La oss forstå kjensgjernningene.

Historiens KJENSGJERNINGER!

For det første, jødene i adspredelsen, de som levde i hedenske land og ikke i Det hellige land, hadde ingen rett til selv å beslutte hvilke bøker som hørte til Bibelen.

For det annet, de jødiske samfunn så til Jerusalem for endelige beslutninger vedrørende kanon (bøker som utgjør rettesnoren eller standarden som vi skal leve etter — kanon betyr “rettesnor”).

For det tredje, jødene i adspredelsen godkjente ingen annen kanon enn de bøkene som var godkjent av jødene i Judea. Den jødiske filosofen Filon, som levde i Aleksandria i Egypt “si-

terer ikke fra apokryfene og han gir ikke den ringeste grunn til å anta at jødene i Aleksandria på hans tid var tilbøyelige til å godta noen av de apokryfiske bøkene i sin kanon for ‘Den hellige skrift’ ” (fra H.E. Ryle, *Philo in Holy Scripture* — “Filon i Den hellige skrift”, side 23). Og igjen: “Hvis det hadde vært en uenighet mellom *diaspora* [de adspredte jødene] og Palestina angående kanon, skulle man vente å finne en antydning om det hos Filon, men det finnes ikke,” erklærer E. Earle Ellis i sin bok *Paul’s Use of the Old Testament* — “Paulus’ bruk av Det gamle testamente”, side 34.

Noen teologiske autoriteter antar at de inspirerte apostlene i Det nye testamente bare siterte fra en gresk oversettelse, kalt “Septuaginta”. De antar videre at denne oversettelsen inneholder apokryfene. Den greske oversettelsen av Det gamle testamente begynte ca. år 275 f.Kr. (noen anslår det til i det 2. århundre, av og til senere). Bare Bibelens fem første bøker, Mosebøkene, ble opprinnelig oversatt. “Det er svært uvisst når og av hvem de andre bøkene ble tilføyet,” sier Frederic G. Kenyon i *The Text of the Greek Bible* — “Den greske bibels tekst”. “Noen bøker er oversatt nesten ordrett; andre, som Job og Daniel, ganske fritt... I den greske oversettelsen av Jeremias mangler vel 2700 ord, og ordningen av stoffet er noe forskjellig...” (fra *Text of the Old Testament* — “Det gamle testamentes tekst”. av Ernst Wurthwein, side 37).

Legg nå merke til hva professor Kenyon ytterligere sier om Septuaginta-versjonen og dens forskjellige unøyaktigheter: “Således er Job i Septuaginta forkortet med ca. en sjettedel i forhold til den hebraiske tekst, og det er store variasjoner i Josva, 1. Samuelsbok, 1. Kongebok, Ordspråkene, Ester og Jeremias, og mindre i andre bøker” (*Text of the Greek Bible*, s. 29).

Septuaginta opprinnelig uten apokryfene

Septuaginta-versjonen har faktisk ingen autoritet. Noe av den kan ha blitt godt oversatt, særlig *loven*, men meget av den var høyst unøyaktig. Men det er ikke alt. *Septuaginta-oversettelsen av hele Det gamle testamente var allerede fullført før*

de fleste av apokryfene i det hele tatt var skrevet! (Se Edersheim i *The Life and Time of Jesus the Messiah* — “Jesu Messia liv og dager”, side 26.) Den katolske biskop Cyril i Jerusalem, født ca. 315 e.Kr. nevnte at så sent som på den tiden var *det kjent at Septuaginta ikke inneholdt apokryfene*. Han skrev: “Les de guddommelige Skriftene — nemlig de 22 rullene som de 72 oversettere har oversatt...” — Septuaginta-versjonen. Legg merke til at det ikke var 22 pluss syv tilføyde bøker! Det var kun de 22 bokrullene som ble oversatt (husk at de 39 bøkene som vi idag har i Det gamle testamente, dengang ofte var skrevet på 22 bokruller).

Selv om apostlene hadde sitert fra Septuaginta-versjonen, ville det derfor ikke vært noe bevis på at apokryfene dermed ville være anerkjent. Tilføyelsen av de apokryfe bøkene til Det gamle testamente begynte ikke før omkring år 80 e.Kr. Tallrike falske bøker ble gradvis innført i den inspirerte kanon. Ikke to utgaver av de tidligste katolske bibler stemmer overens når det gjelder hvilke apokryfe bøker som skulle tilføyes.

Det var ikke før i 397 e.Kr., ved konsilet i Kartago, at Augustin, den kanaanittiske biskop fra Hippo i Nord-Afrika, fikk konsilet til generelt å godta syv apokryfe bøker. Så sent som i 363 e.Kr., ved konsilet i Laodikea, forkastet den greske kirke de apokryfe bøkene i sin helhet. Og den romerskkatolske lærde Hieronymus, som oversatte den latinske Vulgata-versjonen, forkastet apokryfene og foretok sin oversettelse direkte fra det hebraiske Gamle testamente. Det var ikke før konsilet i Trent at apokryfene ble erklært likeverdige med Bibelens bøker. Ved konsilet i Trent 8. april 1546 ble de som forkastet apokryfene, erklært for å være “bannlyst fra Kristus”! Her besluttet menneskelig autoritet hva andre måtte tro. Dette skjedde ikke med Guds autoritet.

Bevisene for at apostlene ikke benyttet eller godkjente apokryfene, er overveldende.

Bare gradvis, fra det tredje århundre og utover, ble forskjellige apokryfe skrifter tilføyd til Septuaginta-oversettelsen. Et annet bevis er at *det ikke finnes to tidlige utgaver av Septuaginta-versjonen* som inne-

holder de samme apokryfe bøkene. Dette er ABSOLUTT BEVIS på at Aleksandria-jødene ikke hadde noen fastlagt eller etablert kanon (liste over de inspirerte bøker) som innbefattet apokryfene. Tilføyelsen av apokryfene til Septuaginta-oversettelsen av Det gamle testamente var et spørsmål om menneskers tradisjon. Så mange forskjellige apokryfe bøker var i omløp i den vestlige verden at det trengtes et kirkekonsil i 397 e.Kr. for å beslutte hvilke bøker som skulle føres opp som "godkjente". Så apokryfene er ikke en del av det inspirerte Gamle testamente. De er ikke en del av bibelen! *Bibelen er KOMPLETT UTEN DEM.*

Septuaginta ikke eneste greske Gamle testamente

Det finnes rikelige bevis på at apostlene i nytestamentlige sitater ikke brukte Septuaginta til å sitere fra som den eneste greske oversettelsen av Det gamle testamente. TO AV TRE SITATER i Det nye testamente fra Det gamle testamente STEMME IKKE ordrett overens med Septuaginta-oversettelsen av Det gamle testamente. "Paulus var kjent med andre greske tekster," erklærte Ellis på side 15 i sin bok, *Paul's Use of the Old Testament*. På side 19 innrømmer han videre: "Paulus benyttet vekslende oversettelser eller gjengivelser, som var kjent for hans lesere." I apostlenes dager fantes det åpenbart flere forskjellige oversettelser til gresk av Det gamle testamente. Skjønt de første fem bøkene av Septuaginta opprinnelig ble godkjent av jødene til opplesning på gresk, ble de gjenværende bøkene i Septuaginta-versjonen så unøyaktige at jødene til sist forbød sine å benytte noe som helst av Septuaginta. Tallrike sitater fra Daniel gjør det klart at apostlenes skrifter på gresk i det første århundre e.Kr. også benyttet oversettelser som var forskjellige fra Septuaginta. Intet unntak at Kenyon på side 32 i sin bok, *The Text of the Greek Bible*, skrev at apostlene "brukte en eller annen tidligere oversettelse som vi ellers ikke har noen kjennskap til; for flere [ikke-septuagintiske] skriftsteder, særlig i sitater fra Daniel, forekommer i Det nye testamente, i Åpenbaringen og i Hebreerbrevet. Det må derfor ha vært . . . en annen

Den rettskafnes (Jasers) og Enoks bøker

Mange har undret seg over henvisninger i Bibelen til slike bøker som Den rettskafnes (eller Jasers) bok og Enoks bok. Legg merke til hva et pålitelig leksikon har å si om emnet.

Det er også blitt skrevet flere bøker som har utgitt seg for å være *Jasers bok*, eller i alle fall har hatt denne titelen. Tre av disse er av jødisk opprinnelse. Den ene er en moralsk avhandling skrevet i 1394 e.Kr. av rabbineren Shabbatai Carmuz Levita og eksisterer som manuskript i Vatikanets bibliotek. En annen av rabbineren Tham (d. 1171) er en avhandling om det jødiske rituale og ble utgitt på hebraisk i Italia (1544) . . . Den tredje, en fantasifull historie om begivenhetene omkring den såkalte Heksa-tevken [de fem Mosebøkene pluss Josvas bok], ble antagelig skrevet av en spansk jøde i det trettende århundre og er blitt publisert i Venezia (1625) . . . En fjerde *Jasers bok* var en opplagt og ond-sinnet forfalskning begått av en vantro boktrykker og skrifttypegrunnlegger i Bristol . . . og publisert i London i 1751, *Jasers bok, oversatt til engelsk fra hebraisk av britten Alcuin, som dro på pil-*

grimsferd til Det hellige land. (Artikkelen "Jasher", *Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge* — "Schaff-Herzogs leksikon over religiøs viten".)

Noen har krevd at Enoks bok skulle bli en del av Bibelen. Men den såkalte "Enoks bok" ble *ikke* skrevet av patriarken Enok, som levde før Syndfloden. Boken var et produkt av mysterie-skribenter fra første eller annet århundre f.Kr., tusenvis av år etter Enoks død.

Men til tross for det hevder enkelte at Judas siterte fra dette apokryfe skriftet. Riktignok er det noen få setninger i Judas' brev, særlig versene 15 og 16, som *ligner* deler av denne uinspirerte Enoks bok. Men setningene er *ikke* nøyaktig de samme som i Enoks bok — Judas siterte ikke fra den. Judas fikk sine informasjoner *direkte* fra jødisk tradisjon, som også denne Enoks bok fikk sine fra.

All slik tradisjon er ganske opplagt ikke riktig. Men den informasjon som Judas brukte, er korrekt, fordi Gud lot den innlemme i den inspirerte Skrift. På den annen side inneholder Enoks bok slike *ubibelske myter* som at engler gifter seg med kvinner, og Adams "syndefall". Den falske Enoks bok ble ganske bestemt ikke sett på som inspirert blant Det nye testamentes skribenter.

versjon enn LXX [Septuaginta-versjonen] tilgjengelig i det første århundre . . ."

Andre manglende bøker?

Noen sekter idag påstår at det i Bibelen fantes bøker som nå mangler og som Jesus og apostlene siterte fra. Men legg merke til følgende: I Apg. 17:28 siterer Paulus tilfeldigvis *hedenske poeter*, og i Titus 1:12-13 siterer han igjen ikke-kristne, religiøse ledere fra Kreta. Dette betyr selvfølgelig ikke at apostlene sluttet opp om disse hedenske dikterne! Idag siterer vi ofte fra nøyaktige historiske kilder, slik vi har gjort i denne artikkelen, men det betyr ikke at vi aksep-

terer de bøkene som sitatene er hentet fra, som inspirert av Gud.

På samme måte siterte Jesus og apostlene enkelte ganger fra historisk kildemateriale som var blitt bevart av jødene fra Esras og Nehemias' dager. Men det betyr ikke at det var påbudt at bøkene som disse sitatene var hentet fra, skulle bli tatt vare på av jødene for alle generasjoner. Bare akkurat de spesielle sitatene som Jesus og apostlene fant nødvendige, er blitt bevart i Det nye testamente.

Gud inspirerte profetene i eldgammel tid til å bringe hans budskap ikke bare til deres generasjon, men til alle generasjoner. Meget av det stoffet de

skrev for sin generasjon var ikke ment å skulle bli bevart. Gud ledet dem til å velge de spesielle avsnitt som var nødvendige for alle generasjoner. Og det de selv ikke allerede hadde bevart for oss i Det gamle testaments tre deler — Loven, Profetene og Salmene — har Jesus selv og apostlene tatt vare på for oss som sitater i Det nye testamente. *Men legg merke til at ingen av disse sitatene i Det nye testamente kommer fra apokryfene.*

Disse falske bøkene som ikke har noen autoritet i det offisielle jødiske samfunn, var primært verkene til den jødiske sekten som kalles essenerne. (Se beviset i *International Standard Bible Encyclopedia* — “Det internasjonale standard bibelleksikon”, artikkelen “Apocrypha”.) Essenerne var en asketisk, jødisk gruppe som generelt var påvirket av hedenske mysterier. De hadde i hemmelighet forfattet falske bøker i Enoks og andres navn i et forsøk på å rettferdiggjøre sin lære og praksis som de hadde adoptert fra hedningene.

Det nye testamente også komplett

Da jødene i nytestamentlig tid fornektet budskapet fra Jesus Kristus og hans apostler, lot Jesus apostelen Paulus stå frem for å gå til den greske verden, for å få sitt nytesta-

mentlige budskap bevart på gresk for oss idag.

De fleste er ikke klar over at hvis Det nye testamente blir satt ved siden av Det gamle, blir Bibelen *komplett i syv deler*: Loven, Profetene, Salmene, Evangeliene, Apostlenes gjerninger, Brevene og Åpenbaringen. Her er en forbløffende SYVFOLDIG INNDELING av Bibelens bøker. Syv er Guds tall for fullkommenhet. Med disse syv delene av Bibelen er Guds Bok komplett, fullført.

Grekerne ble gitt i oppdrag å bevare Det nye testamente, men Gud ledet apostlene til å beslutte hvilke bøker den greske verden skulle bli arvinger til.

Legg merke til at Paulus i 1. Tim. 5:18 sanksjonerte evangeliene som inspirerte. Paulus siterer ordene: “En arbeider er sin lønn verd,” *som fra Skriften*. Dette sitatet er ikke fra noe sted i Det gamle testamente. Det finnes i Lukas-evangeliet, kapitel 10, vers 7.

I 2. Pet. 3:15-16 er Paulus’ brev sammenlignet med Det gamle testamente og er betegnet som “skrifter”.

En sammenligning mellom 1. Mosebok og Åpenbaringsboken ville gi avgjørende bevis på at *Åpenbaringsboken var ment å skulle være den siste boken i Bibelen*. Og som en siste advarsel om ikke å tilføye flere bøker, inspirerte Gud Johannes til å

skrive (Åp. 22:18-19): “Jeg vitner for enhver som hører de profetiske ord i denne bok: Dersom noen legger noe til dette, da skal Gud legge på ham de plager som er skrevet i denne bok...”

Det nye testamente er profetert i Det gamle

Det gamle testamente profeterte selv om disiplene at det ville bli dem som ville forsegle eller avslutte kanon, det vil si fullende antall bøker i Bibelen. Legg merke til Jes. 8:16: “*Bind vitnesbyrdet inn*, forsegl ordet i [eller retttere: BLANT] MINE DISIPLER!” “Å binde inn” er oversatt fra et hebraisk ord som betyr “å fullføre”. Apostlene ble brukt til “å fullføre” Jesu Kristi vitnesbyrd. Den nytestamentlige menighet har “Jesu Kristi vitnesbyrd” (Åp. 12:17). Det var også gjennom Jesu disipler at Guds godkjennelses-segl ble satt på de lovene som er evig bindende for de kristne.

Ja, vi kan vite at Bibelen er **KOMPLETT!** Ikke én av Bibelens bøker er gått tapt. Ikke én mangler. Bibelens bøker slik du finner dem i den norske bibel, utgjør hele Bibelen! □

Nå bør du passe på å skrive etter et eksemplar av *Which Bible Translations Are Best?* (“Hvilke bibeloversettelser er best?”, foreløpig ikke på skandinavisk).

POSTADRESSER VERDEN RUNDT FOR DEN ENKLE SANNHET

I DANMARK
Postboks 211
DK-8100 Århus C

I NORGE
Postboks 2513 Solli
N-0203 Oslo 2

I SVERIGE
Box 5380
S-102 46 Stockholm

I DE FORENTE STATER
P.O. Box 111
Pasadena
California 91123

I STORBRIANNIA,
EUROPA OG MIDTØSTEN
P.O. Box 111
Borehamwood, Herts.
England WD6 1LU

I VESTINDIA
G.P.O. Box 6063
San Juan
Puerto Rico 00903-2521

I SYD-AFRIKA
P.O. Box 5644
Cape Town 8000

I AUSTRALIA
P.O. Box 202
Burleigh Heads
Queensland 4220

DISSE SÆRTRYKKENE TILBYS GRATIS AV GUDS VERDENSVIDE MENIGHET I OFFENTLIGHETENS INTERESSE. Dette er gjort mulig ved frivillige tiender og gaver fra menighetens medlemmer og andre som har valgt å støtte menighetens arbeide. Bidrag er velkomne og mottas med takk. De som frivillig ønsker å hjelpe og støtte dette verdensomspennende Guds arbeide, er hjertelig velkomne som medarbeidere i denne store oppgaven med å forkynde evangeliet til alle nasjoner.